

ødelægges økonomisk, saa er det jo slet ikke de Mennesker, der kommer dør for at nyde Naturskønhederne, der ødelægger Skovene; nej, de, der har søgt at gøre økonomisk Skade overfor Skovene, er Godsejerne. Herom vidner tilstrækkelig den Omstændighed, at man i Rigsdagen gennem Tiderne har maattet gennemføre Love, der begrænsede Godsejernes, Skovejernes Rettigheder, fordi det har vist sig, som det ærede Medlem Hr. Pinholt ogsaa fremhævede, at de i Virkeligheden har foretaget en systematisk Udryddelse af Skovene, saaledes at disses Omfang er gaaet ned med ca. 25 pCt. Det vidner jo ikke om, at Skovejerne i det hele taget har nogen særlig stor økonomisk Interesse i at opretholde Skovene, og navnlig heller ikke om, at de af Hensyn til Skønhedsværdierne vil opretholde dem. Det har tværtimod vist sig nødvendigt fra Samfundets Side at gennemføre en Begrænsning af den private Ejendomsret til Skovene gennem Fredskovsforpligtelserne og lignende. Der er jo mange af os, der erindrer, at for Aar tilbage var det saaledes, at man ude omkring havde meget mere fri Adgang til Skovene, baade de store og de smaa, end man har nu. I gamle Dage kunde man godt have Lov til at færdes i Skovene. Jeg husker, at man endogsaa betragtede det som en Ret for Almenheden ikke alene at færdes, men ogsaa at plukke Bær i Skovene. Ingen Skovejer turde paatale den Slags, fordi man havde den Opfattelse, at det var noget, enhver havde Ret til, noget, man i alt Fald efterhaanden havde faaet Hævd paa. Det var den almindelige Opfattelse hos Landbefolkningen. Jeg ved godt, at man efterhaanden er kommet noget bort fra den. Godsejerne har af økonomisk Interesse spærret Adgangen til deres Skove for Almenheden. Tidligere betragtede man det ogsaa som en Selvfølge, at den fattigste Del af Landbefolkningen havde Lov til at sanke Brænde i Skovene. Alt, hvad der var vissent, havde den fattige Mand Lov til at samle saa meget af, som han havde Brug for. Men efterhaanden som Tiden gik, kom Godsejerne i Tanke om, at det kunde de ikke finde sig i, og forbød saa Almenheden Adgangen til deres Skove, og desværre var der andre, der fik Godsejernykker og fulgte i Godsejernes Fodspor. Jeg husker, hvorledes det var i en By som Horsens, altsaa en ikke helt lille Købstad, hvis Befolkning ikke havde Adgang til at nyde Naturens Skønhed i stort Omfang; Horsens er nemlig i høj Grad daarligt stillet med Hensyn til Na-

turskønheder. Der var i Virkeligheden kun et Par Skove, Befolkningen havde Adgang til, nemlig Skovene ved Bygholm og Boller, men disse to Skove tog Befolkningen ogsaa med Glæde ud til for at tilbringe deres Søndage og andre Fridage dør. Men Godsejeren paa Bygholm forbød det, da der var gaaet en Del Aar. Det var altsaa en Ret, Befolkningen havde haft i mange Aar, i alt Fald en Tilladelse, der aldrig var nægtet dem, men saa kom han i Tanke om, at det ikke mere maatte finde Sted. Og kort Tid efter blev det samme Forbud udstedt for Bollers Vedkommende. Af hvilken Grund det skete for Bygholms Vedkommende, ved jeg ikke, men for Bollers Vedkommende var det, fordi der var indsat Fasaner i Skoven, og for Hensynet til dem maatte Befolkningen vige: Fasanerne skulde have Førsteret.

Mod de enkelte Bestemmelser i Skovpolitiloven er der rettet nogle Indvendinger, som navnlig samler sig om to Punkter. Det ene er, at man mener, Forslaget gaar for vidt med Hensyn til at bestemme, hvilke Skove der i Fremtiden skal være aabne for den almindelige Befolkning, idet det navnlig er gjort gældende, særlig af det ærede Medlem Hr. Ulrich, at de mindre Skove skulde være undtaget; det ærede Medlem kunde til Nød finde sig i, at de store Skove blev aabnet for Publikum, fordi, sagde han, det havde ikke nær den økonomiske Betydning og vilde ikke nær volde den store Gene som for de mindre Skoves Vedkommende. Jeg kan godt se, at der er noget i, at det volder mere Besvær og ikke er saa behageligt for de mindre Skove som for de større, og jeg kunde godt tænke mig, at man ved en Forhandling kunde faa Paragraffen formet paa en anden Maade. Dog synes jeg ikke, det er helt rigtigt at undtage alle smaa Skove, for det kommer selvfølgelig an paa, hvor de ligger, og hvilke Skønhedsværdier de har. Hvis vi for Eksempel tager et Sted, der er meget karrigt udstyret med Naturskønheder, hvor man kun har en enkelt lille Skov, som har en meget stor Skønhedsværdi, mener jeg dog, at man, hvis der ikke sker særlig stor Skade derved, skulde aabne Adgang for den almindelige Befolkning til at færdes i den. Det har efter min Mening saa stor Betydning for hele Samfundet, om den almindelige Befolkning faar Lov til at nyde den Naturskønhed, vi ejer i vore Skove, at man maa være meget betænkelig ved at spærre Adgangen til dem. Men, som sagt, jeg skal